

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. IV.

ZAGREB, 17. SRPNJA 1949.

BROJ 12

ORGANIZACIJA UČITELJEVA

«Svaki učitelj, koji naučava, kupi oko sebe svoje učenike. Tako je činio i naš Učitelj. No On je to činio tako, da ih je sa Sobom vzeo duhovnim i nerazorivim vezom do konca svijeta. Stvorio je duhovnu organizaciju. Nju je prozvao Crkvom. Ona je Njegova ramjenica. Ona nastavlja Njegov učiteljski i organizatorski rad do konca svijeta.»

Njegovini su vjernici među sobom i sa svojim Učiteljem povezani višestrukim vezama. Svi oni ispovijedaju jednu te istu vjeru. Svi se oni služe istim Sakramentima. Svi žrtvuju istu nekrvnu žrtvu koju je sam Učitelj na Krizmu prinoseo krvnim načinom. Svi se oni pokoravaju jednomu istomu Poglavstvu. Apostolima i njihovim nasljednicima biskupima i svećenicima. Jednomo vrhovnom poglavaru sv. Petru, koga je sam Krist postavio na čelo svoje Crkve i za temelj svoje Crkve. I njegovom nasljedniku vidljivom namjesniku Kristovom na zemlji, rimskomu Papi. Svi čuju milost iz lute bogate izliske sv. Crkve, gdje ih je pohranio Krist, koji ih je na Krizmu zaslužio. Svi poštuju i imaju istu majku bl. Dje. Mariju. Nju je, svoju Majku, dao Krist sa Kriza za majku cijeloj svojoj Crkvi i njezinim vjernicima.

Ta i takova Učiteljeva organizacija, Crkva, stoji gotovo već dvije tisuće godina. Ona je doduše nastavljena od članova, koji su ljudi. I ljudi njom upravljaju. Ali samo kao vidljivi zamjenici Učiteljevi. Ona je nerazoriva. Jer je ustanova Božja. Nju je naime osnovao Krist, koji je Bog i čovjek.

Njezin Utemeljitelj je svojoj Crkvi dao neomilivo jedinstvo, jer ju je postavio na nerazoriv temelj, kad je Petru rekao: »Ti si Petar t. j. stijena i na toj će stijeni sazidati Crkvu svoju i vrata je paklena ne će razoriti.« (Mt. 16, 18).

Njezin Utemeljitelj, kao Bog i čovjek u svojoj Crkvi živi. Zato je sv. Pavao zove »kućom Božjom, u kojoj prebiva živi Bog (I. Tim. 3, 15).

Njezin Utemeljitelj u svojoj Crkvi djeluje i njom upravlja svojom vlašću, koju je prenio na apostole i njihove nasljednike: Pape, biskupe i svećenike. Njezin Utemeljitelj svoju Crkvu čuva svojom neprestanom prisutnošću: »Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta.« (Mt. 28, 20).

Njezin Utemeljitelj članove svoje Crkve sam posvećuje sv. Sakramentima, koje je u tu svrhu osnovao.

Njezin Utemeljitelj članove svoje Crkve održava na vrhunaravni život svojim Duhom, Duhom Svetim, koga im po Sakramentima u tu svrhu daje. Nije ni to sve. Učitelj se neprestano brine za svoju Crkvu. Neprestano je žida i nadoduje, povećava i poljšava. A to biva po Sakramentima sv. Krsta i presv. Euharistije.

Zidanje i organiziranje Crkve biva po sv. Krstu. Crkva je naime vrhuna-

ravna organizacija Kristova, kojoj je On sam glava. Zato njezinim članom može postati samo onaj, tko se s Kristom na vrhunaravni način združiti i sraste. A to biva po sv. Krstu. Po tom Sakramentu postajemo pridruženi Krstu tako, da na tajanstveni način postajemo Njegovi udovi. U znak nam toga Duh Sveti na sv. Krstu obilježuje duša nekršćenih bitijem, slikom Kristovom, pečatom Duha Svetoga.

Po sv. Krstu su udovi Kristovi, jed-

no s Kristom, udovi tajanstvenoga Učitelja Kristova, tajanstvene tijelo Kristovo. Zato i sv. Pavao kaže: »Kao što u jednom tijelu imade mnogo udova, tako je mnoštvo kršćana jedno Tijelo Kristovo.« (Rim 12, 4-5).

U jednom smo naime (Duhu Svetom) svi kršteni u jedno Tijelo (I. Kor. 12, 13).

Takova je dakle organizacija našega Učitelja. Takova je, eto, družstvo Crkva Kristova.

SVETA MISA

EVANĐELJE

Vrhunac katekumenske Mise jest sv. Evanđelje. Nakon pročitanja Poslanice prenese se misna knjiga na drugu stranu žrtvenika. Svećenik posrdvari pristinuo vjernike posrdvari: »Dominus vobiscum« — »Gospodin a vama«, a vjernici uzduhuju: »Et cum spiritu tuo« — »i s duhom tvojim« — »svećenice, neka bude ista Gospodina.

Svećenik na to čita ili pjeva odlomak iz sv. Evanđelja, koji je za taj dan određen. Kod svećane sv. Mise donesu tamjan, kadionici i upaljene svijeće — sve je kao naoli opoh. Za pjeva sv. Evanđelja se okadi, a svećenik ili đakon pjeva odlomak. Vjernici iz posrdvanje prema Isusu, koji kao da sam na usta svećenikova naučava svoju božansku nauku, ustanu te prave znak sv. kriza na čelu, ustima i na prsima.

Slušajmo sa svetim strabopoklanjem evanđeosku nauku Isusa Krista! Svaki neka riješi božanskoga Učitelja primijeni na sebe kao da ih Isus izravno upravo njemu govori. Svako može da nađe u sv. Evanđelju barem jedno zlatno zrnce pouke, koji neka učini pravilnog svoga životal. Tako su mnogi služali sv. Evanđelje Mil. tako rasvijetljen i ganuti, da su bezvodno promijenili svoj život te se posvetili, kao n. pr. sv. Antun, pustinjač i drugi.

Nitko neka ne kaže: »To sam već više put čuo, to mi je poznato. Nije ti, brate, sestro, poznato, ako još nisi svoj život udesio prema toj nauki!

Na svršetku sv. Evanđelja svećenik poljubi knjigu, jer ona predoduje osobu Isusa Krista, a vjernici kliknu: »Lauda tibi, Christe« — »Hvala tibi, Kriste«, — hvata Tj. Isuse, na božanskoj nauki.

Poljska kneginja Analijsa Galicija, odgojena u katoličkoj vjeri, na površnoj, bavila se naukom, napose filozofijom. Stekla je veliko znanje, ali je izgubila vjeru. Jednom je slučajno zavirila u sv. Evanđelje. Čitajući šamjerila (7, 6-10), na riječi Isusove: »Tko hoće da vrši volju Božju, upoznat će, da je moja nauka od Boga: t. j. istinita. Knjiginja pročita još jedamput, i duboko se zamisli. Odmah odući, da će vršiti volju Božju t. j. živjeti po Božju napovijedima, da vidi, jesu li riječi Isusove istinite, i tako živeti u kratko je vrijeme postala uvjerenja i pobožna katolikinja. Ostavila je svijet i sva se posvetila odgoju svojih sinova. Jedan je od njih — Demstar — postao svećenik i kao misionar djelovao u Americi, gdje je i umro g. 1840.

Sjećanje na Isusa

Sjećam se onog zida, uz crkvicu kraj mora na jadranskoj obali. S knjižicom u ruci ponavljala sam nauk sv. vjere, molitve, krićanske latine o milosti i zapovijedima. I tako je dokao moj najveći rad u životu prve sv. Pričesti. Krasan lpanjski dan. Baš lijepo su me obukli i nakitili. Duša moja bila je još ljepša, nevinia i prepuna čežnje za Spasiteljem. Crkvice urešena i puna dječice kao anđeli. Približavalo se trenutak, da primim Isusa. Obuhvatio me je strah, ali ipak sam se pouzerala u Njega. Kad Ga primih, rekoh Mu:

»Isuse, veoma Te volim, ali daj, da Te više volim nego svoje roditelje i svo-

ju braću. Cijeli život ću Te posjećivati, s Tobom se radovati i žrtve Ti prinostiti!«

Godine su prolazile. I dragi Isus je ispunio moju želju. On jedini je ostao moji najbliži i najvjerniji prijatelj. Njemu sam predlagala ne samo svoje teškoće nego i radošti i veselje.

Opet uzimam knjižicu u ruke u ovom velikom gradu na sjeveru. Da, kršćanin treba da na nauk sv. vjere veći ljubavi k sv. Crkvi. Drago čitanje me sjećava onog blagod dana prve sv. Pričesti, kad sam se upoznala s Isusom, te Ga počela na osobiti način štovati i ljubiti na obali jadranskoga mora.

Nova čudesa u Lourdu

Poznato je da u Lourdu postoji liječnički Ured, u koji ima pristup svaki liječnik, bez obzira na narodnost i vjeru. Ovaj Ured pregledava sve bolesnike, koji dolaze u Lurd, konstatira njihovo zdravstveno stanje i u slučaju ozdravljenja, daje stručno medicinsko mišljenje, da li je ozdravljenje faktično nastupilo i na koji način. Ovih dana je ovaj Ured konstatirao, da su se u zadnje vrijeme dogodila u Lourdu tri

čudesna ozdravljenja, koja se ne mogu tumačiti prirodni načinom. Jedno mljepo dijete je progledalo, ozdravila je jedna žena od tuberkulozne upale potrbušne kavi i jednom bolesnik s teškim slučajem raka na ovu ozdravljenja, kao većina ozdravljenja u Lourdu, nastala u penadano i odjednom. Liječnici su ustanovili potpuno ozdravljenje, a kako je već rečeno, ustanovili su i to, da se ova ozdravljenja ne mogu protumačiti ali objasniti naravskim načinom.

»Povraći se, Gospode, ponela i bud' m'lostiu slugama svojim Gospode, Ti si nam utobit'e od koljena do koljena.« (Ps. 87, 13).
Iz današnje sv. Mise

Prisutnost Božja

Tko se nalazi u prisutnosti Božjoj, ne će lako sagriješiti. Psalmista kaže: »Moje su oči uvijek upravljene u Gospodina. On će izjaviti moje noge iz zamke.« Sv. Bazilije kaže: da se misao na Boga, koja nam je uvijek pred očima, jedina kadra da nas sačuva od svih grijeha i pogreška. Kao bi se podanik uaudio prekršiti zakon onda, kad ga kraj gleda! Koji bi se zločinac usudio pred očima suca počiniti nov zločin? Koji bi se kršćanin usudio pred očima Božjeg veličanstva teško sagriješiti?

Opat Patruccije uputio je veliku grednicu i kasniju pokornicu po imenu Tala na prisutnost Božju i time se ona obratila. Kad je izjavila, da je spremna sagriješiti za slučaj, da je osim Boga nitko drugi ne vidi, uputi joj opat Patruccije sljedeće riječi: »Kako? Ti vjeruješ, da je Bog gleda, pa ipak možeš da se usudiš sagriješiti u Njegovoj neznanosti? Na te riječi potpuno mlitavo Božja srce grednice. Odrče se nevaljala života. Povuče se u samoot. Ostane tri godine neprekidno u svojoj ćeliji. Živi samo o kruhu i vodi. I neprestano opetuje uo molitvu: »Ti, koji si me stvorio, smiluj mi se! Otrnaoš t' dan, pošto je izišta iz ćelije, umrla je svjetlom smrću. A čavla, učenic sv. Antuna pustinjača, video je, kako još je u nebu spremna prijestolje, ukraseno slatko i dragim kamenjem.

S pravom kaže sv. Ivan Hrizostom, da ne ćemo nikada ništa što učinili niti reći, niti pomisliti, ako ne često sjetimo, da je Bog svuda prisutan i vidi svu našu djela. Čuje sve naše riječi. Lina sve naše misli. Pogledaj, mrdrac Simeonova je svijet: »Kako ima nekamu, da provede dobar život, neka sebi stalno stavlja pred oči, da se nalazi pokraj čistoga i ispravnoga čovjeka i da ga on gleda.« Većina grijeha biva sprječena, ako oni, koji su naklonili sagriješiti, zapaze kraj sebe svjedoka.

Zato kaže sv. Efrem: »Ništa nije gore i pogubljenije, nego zaboraviti na prisutnost Božju. Kad misliš na Boga, izjavljujale strasti, kao što zločinac bježi iz biline sunca, da ne postaje čisti stan Božji. Kad pak misao na Boga izščne, nije mrak i trulež opetne, i izvršuje se svakako sramotno djelo.« S pravom se mogu na gredišćak protegnuti riječi psalma: »Nema Boga pred očima, zato su mu putevi uvijek okaljani.

Misao na prisutnost Božju ne čuva samo od grijeha, nego potpomaže svaku krepost. Kao što ne možet biti u blizini vatre, a da se ne ogriješ, tako ne možet da hođaš u prisutnosti Božjoj, a da se ne upališ vatrom ljubavi i ne učvrstiš u kreposti. Jer ako je duša godu izložena zrakama Božanskog sunca, tada ona poprima svjetlost, po kojoj spoznaje ljepotu krićanske kreposti, a ta spoznala uzrokuje, da je rado poprimiti i spremno izvršuje.

Kad uđu u neku Crkvu kao beskrayne upravljaju oči svoja duša na beskrayne savršenosti Božje, osjeća da je ona privlače i da je obuhvata sveta ljubav. Svu svjetlost, koju planeti daju zemlji, dobivaju je od sunca. U času, kad se oni uklone sunčanom sjaju, pokriva ih tama. Slična se čou-da slugama Božijim, koji radi velikih svojih kreposti sjaju na nebu. Crkve kao svjetlo. Svu svjetlost svojega duha i sav lasvoga srca dobivaju od onog Božanskog sunca, u čijoj prisutnosti neprestano hodaju.

Tko gleda da uvijek bude u prisutnosti Božjoj ne će lako biti od napasli oboren na tle. I ne će ga lako savinuti i porušiti progovana, kleveče, teškoće, borbe i protivitvina. I tako ču se u krstovni sv. žilo ubravniti, s'itvime, Bože, kraj sebe, na neka se sljaga protiv mene čija god rukaz, veli po-božni Job.

Karmelska Gospa

Bilo je to 16. srpnja 1261. godine. U Kapitelnoj u gradu Karmelitu (San Felipe) sklopio se Gospa vrhovnom kapljaru (generalu) redovnika Karmelita Simonu Štoku. On ju je sudi dugo vremena molio, da mu zašiti red, koji je bio proganjen. Gospa ga kao jedno ušitila i ukala mu se. U ruci je držala škapular. I reče mu: "Dragi sine, nemi ovaj škapular tvoga reda. To je znak moje bratovštine i znak osobe tvojih milosti tebi i svima karmelita. Tako u ovom odijelu smare, ne se krije vječnog moka. Ovo je znak spasonosna, zaštita u pešterbi, sigurnost i vječnog narava." Tako je napisao Simon Štok u okružnom pismu, kada je poslao svoj redovnički brati.

Očija su ova stvar kasnije našli pred vrhovnu glavu sv. Crkve. Išli su Papa Benedikt XIV. uoči da razmotri i spusti. Pamtio je to i karite karmelita. On se vrlo rado usima na znak ukazanje sv. Rimona i dala ga karmelitima. On je uvjeren, da ga svako mora dobiti takovim.

Dvije su povlastice, koju obično je bl. Dž. Marija nosila karmelska škapulara. Prva je. Ona se svaka posebna našila dala osima, koji će Njoj na čast nositi u svojoj stranstvima škapular sve do svoje smrti. Oni će biti osamostaljeni od opake patnje. To znači se u redovnici karmelita, nego i za njihovu slobodu i samostojnost, koji su do smrti nose mali škapular karmelske Gospe, kako ga nose svjetlovanji već od čamovanja vjeka. To znači, da će i njima bl. Dž. Marija isposlovati svojim zagovorom, neoznanjenom moći i dobrotom, obratiti ih ustrajnost u dobru do konca života i tako ih oslobodi od pakla.

Druga je povlastica, koja se dobiva po molbenju škapulara u sv. srebrenjima povlasticama. Ona potiče od pape Ivana XXIII. I njemu se ukala bl. Dž. Marija i svoja škapularska povlastica proširila. Proširila je, tako, da će izabaviti i čistiti za prvu smrtu poštije smrti one duše članice karmelske bratovštine, koje su se odijele u ova dva svjeta u ljubavi Božjoj, nosile su u svom životu škapular, čuvale staske svoje, molile "Mila službu časnovi" (Of. 1) bl. Dž. Marije. Ili ako ne zna, da čini obilježje na crkvene postove i u vjeredu i slobodi ne ustrajavale od utjecaja mesa. U tu svrhu ona će im biti u pomoć svojim neprestanim zagovorima, pobožnim molitvama, svojim zaslugama i nazočnom svojom svetlom.

Ovaj jedan i drugi vjetri t. j. "Mali časnovi" i nemu na srijedi i petko može se prema potrebi i u razloga promijeniti u druga pobožna djela. To sjeva prima u škapularsku bratovštinu. I svaki ljepovnik može mijenjati nemu u srijedi i slobodu u druga pobožna djela. Svećenici i oni, koji su dužni moliti časlov (brevijar) već time udobljavaju dužnosti moljenja "Male službe" (časlova) bl. Dž. Marije, koja su braći za "svobodni povlastice".

Ovlašteni svećenik prima u karmelsku bratovštinu svakoga kandidata tako, da mu stavlja preko ramena blagosloveni škapular od kojega na taj način, da jedne strane, na čamovanje sjeva na primu prilikom obredne obredne molitve. A po tom se upisuje u dužnostvu knjigu odnesne registar te škapule imena u crkvu gdje je la bratovština osnovana, ako te nije u njegovoj županiji obično. Ovlašteni svećenik može i sam sebe primiti u bratovštinu.

Godine 1910. je Papa Pijo X. putem kongregacije sv. Oficija dopustio, da oni, koji su primljeni sučasnim škapularom, mogu nositi mjesto toga i škapularsku medaljicu, koja ima s jedne strane ili Srca Isusova, a s druge ili Marije Božje škapularske. No tu medaljicu u svakom slučaju mora blagosloviti ovlašten svećenik. Elagoviti će je znakom Krlia. Ona se nosi ili oko vrata ili na lančić od sre ili iz sre.

Stalna vjera

Isus je rado borovio u gradu Karmelitu na Bjezom Generaciovom jezenu. Jedan je tu nagradio dno škapulara slika slika, a tako su zadržali učenic i Apostol. Tom je zgodom Isus održao značajan govor. Govorio je name o čuđenom, nebeskom kruhu.

"Ja sam kruh živi, koji sam s neba došao. Ako tko jede od ovoga kruha, živjet će dovijeka; i kruh, koji ja dajem, tijebo je moje za život svijeta (Iv. 6, 51). Židovi nijesu shvatili ovih Spasiteljevih riječi, pa su nirmjali, i prepirali se među sobom govoreći: "Kako može ovaj čovjek nam dati svoje da jedemo?" A Isus ponovno naglasuje: "Zatim, znate vam kažem: Ako ne jedete tijelo Sina čovječijeg i ne pijeete krvi njegovu, nemate života u sebi. Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni i ja ću ga uskrsnuti na sudnji dan. Jer je tijelo moje doista jelo i krv moja doista pije" (Iv. 6, 53-55).

Ovaj govor, u kojem Isus Krist najvješta presveti Oltarski Sakrament, gdje se pod prilikama kruha i vina daju doli nadaj za hranu svoje svete Tjele i svoju svetu Krv, bio je težak za shvaćanje ne samo presjetnim Židovima, nego i samim učenicima. Isusovim, pa su mnogi od njih govoreći: "Tvd je ovo govor i tko ga može slušati?" Tako su se smutuli u duši, da su ostavili Isusa i više nisu išli za Njim. Tada se Isus okrene prema dvadesetog Apostolu, pa im reče: "Hote li i vi otići?" (Iv. 6, 67). Na to mu odgovori Simon Petar: "Gospodine, kome ćemo ići? Ti imaš riječi života vječnoga. I mi smo vjerovali i znademo, da si Ti Sin Božji" (Iv. 6, 68-69).

Svi oni od Židova i učenika Isusovih, koji su se smutuli i ostavili Isusa, jer nisu mogli potpuno shvatiti Isusovih riječi, bili su slabiji u vjeri, sumnjivi, koji su kod prve poteškoće klonuli vjeron. Petrova je vjera naprotiv jaka i tvrdna. Vjra, stalna vjera, on ne sumnja ni najmanje, i čvrst. Nije Isusovih riječi. Ni njemu nije

bilo u govoru Kristova sve jasno, ali mu je bilo jasno to: Kad sin Božji neće kaše, to mora biti istina i ne može biti drugacije, jer sin Božji ne uzna i govori samo istinu.

Kad bi netko čim u sebi ili pak u društvu govorio ovako: Da li je baš sve istina, što Katolička Crkva učuje i li istinu opštoj pakao? Je li zbilja moguće, da svećenik može opravdati grijeh? Je li Isus Krist doista nazočan u presvetom Oltarskom Sakramentu? Tko bi ovako mislio ili govorio, bio bi sumnjavac, grješnik; ali bi govorio, grješio bi. U Božje se riječi ne smije sumnjati.

A zašto se u vjerske istine ne smije sumnjati, zašto je i najmanja vjerska sumnja grijeh? Onaj tko sumnja u vjerske istine, sud ovako: Ili Bog sam ne zna točno sve, što je nama objavio, ili nam nije rekao istinu? I jedno i drugo je teška uvreda Boga. Sumnje ovako teško uvreda Boga, jer predlaže Bogu ili nemanje, ili Ga zove lašcem.

Značaja je dvadesetoga vijeka skupa ili sumnja u vrijednost ljudskoga znanja uopće, a naročito sumnja u vjerske istine. Rači toga su znanja ostavili kršćanstvo. Stavise, prešli su i u labor neprijetelja kršćanstva. Otkada svijet postoji, nikada se u jednoj osobi nije toliko pisalo kao u Isusu Kristu. Nikada nijedna nauka nije bila toliko svjetlostrano i kritički proučavana kao kršćanska. Nikada se kritika o nijednoj nauci nije tako pohvalno truzila kao o kršćanstvu. Kad je čitke na svih strana i na svim jezicima ostavili kršćanstvo i dokazano da je Isus Krist povlašten osoba, da je On Sin Božji, a nauka Njegova od Boga, što je onda logičnije i opravdanije, nego Njegovoj nauci prikloniti jaku, tvrdnu, stalnu i nepokoleblivu vjeru. Rači toga je i za nas jedini opravdani zahtjev onaj sv. Petra: "Gospodine, kome ćemo ići? Ti imaš riječi vječnoga života i mi smo vjerovali i znademo, da si Ti Sin Božji"

UTJEHA

grješnicima

Grijesi su posljedica naše nesavršenosti, osim ako su spustili je posužavajmo, koja nas susreću i nije oputljiva grijehalica, da im nije pomogao, da ponovo nađu put istine. On koji je živio bez grijeha, prilazio je nevoljnicima, a nije im prisilio sumu da sudi, nego i da prasta njihove krivnje. Parizeti i književnici Kristova vremena nisu shvaćali ovako milosrdje, jer sami nisu poznavali milosti prema čovjeku. On su korili najbolje među ljudima, vjerovali, da On poznaje svoje doista, jer su se krmirali svojom nauku, kada prilazi posužavajmo, nedostojnim ljudima. Njima reče Isus priču o ovcu, koji je čovječ izgubio. Devedeset i devet ovaca čitale je u stadu, ali čovjek je ipak postao da potraži jednu ovu koja se izgubila. Čovjek je čovjeku bogat i tako bi pregorio taj gubitak, koji se čini nepoznat, posre neznanu, ali njemu je kao ovcu, koja bi propala, ako je ne nađe. A kada je našao izgubljenu ovu, nosi je kući i saizava svoje prijatelje, da je zajedno s njim veselje.

Kakovu veličnu i kakovu ljubav otkriva Isusova priča! Kakovu očišću našoj duši, kakovu dokazuje njegova skrb, ali pored toga, kakovu veliku vrijednost ovce upućujemo u Isusovoj priči! Duša je čovjekova takovo neizmerno dobro, da Spasitelj ne ce da ga prepušti propasti. Bogu, kaže Isus, ipak je lakše me dobiti, nego vratiti, da ga izrazi i vraća sebi. Pravednici, koji ljube Boga, sretni su u svojoj vjernosti. Bogu i radi njih Spasitelj ne stremi, ali grješnik, koji je odlučio, u smrtnoj je pogibli, pa ako za vremena ne čuje Božji poziv, da se vrati, lako propada zauvijek.

Utjeha je, što nas Isus traži, iako njemu dostojni. U nebu je velika radost, kada se vraćamo Bogu i svome blagostanju, koje nas zove. Vraćanje se njemu, jer nas On ljubi i Isus od nas samo našu dušu, najveću vrijednost, koja predviđuje smrt na zemlji i ulazi u vječnost.

Podlistak

Uzor ljepote

Bila je poganka, a tako Njega, da se glas o njezinoj ljepoti proširio na daleko. Mnogi ne mladići i mladevice odmah su njemu. Mnoge su neposlušne djevojke propalke radi nje. Bilo je davno. Ime se njezine zaboravilo. Po svojoj prilici zvali su je samo Ljepotica. A ipak, spominjali su i to, da nikada nije bila bezalno radnom. Tako je djevojci sveta. Prvi su ljudi, da je u Ljepotice bila silna težnja, ledena oholost i pustje sreće. Zabavljala se, pohravala s ljudima i sa stvarima, ravnodušna prema poklonima, koje su joj donosili, bezučna prema bogatstvu, kojim su je obilipavali. Nikoga nije voljela već samu sebe. Ništa nije željela nego da sebi ugodu. Ali u svojoj taštini ona je također jverovala, da nitko i nikada ne može zasjetiti, njezinu ljepotu.

Tako se kršćanstvo stalo širiti po svijetu, koji se doonda klanjao ljudnim božanstvima. Nova vjera Raspetoga Boga, koji je prije nekoliko godina svojom smrću na Golgoti i svojim uskrsnućem zastravio ne samo svoje učbenike, nego i tisuće tvrdih sumbivača i krivovjernih, prodrla je silnom snagom i u najdublja prostiranja Apostola. Boga čovjeka ridožice se da propovjedaju Nazaretnog nauka. A na gon kraja Efeza u samoj živjela je Učiteljeva Majka. Tako je

i poganka Ljepotica saznanu u svojem domu o Mesiji i Njegovoj životi. Ali što je njezino srce ponajviše zabavilo, bilo je oduševljenje, što se razgovaralo u svima osima, koji su upoznali Isusa i približili se Njegovoj Majci.

Ljepotica ne priznaje ostankivalo: zar je moguce, da je ta žena, e kojoj govore, da je u sebi živjela u posudu, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjednjeni ili da je namjerno vjerjedu, kada joj pričaju o Marjinoj ljepoti, koju nitko ne može zaboraviti. Tko je ona — pitala se poganka — da joj u času ete, preotima vlast, da privuče ljude, razborite i iskuse, kao što privuče i dječak i povjerenost i srduba misli, da je u sebi živjela u posudi, u siromaštvu i poučevnosti, tako velika i tako krasna, kao nitko drugi na zemlji? Da, činio se, da su ljudi opsjedn

IZ KRSCANSKOG NAUKA:

ANDELI NA KUŠNJI

U početku vremena Bog nije stvorio samo tvarni svijet i svijetka. On je stvorio i jedan nevidljivi, duhovni svijet: anđele. To su bertelesna čića, a među razum i slobodnu volju. Njihovo ime "Anđeo" uzeto je iz grčkoga, a znači "poslušnik". Zovu se tako, jer ih Bog od vremena do vremena šalje s porukama k ljudima. Sjetimo se onoga mladika, koji spedi u praznom Isusovu grobu i ući žene o Spasitelju vjerskoj grobu i ući žene o Spasitelju vjerskoj ravni. Pitaš li za imo naravi? Ono kaže: "Anđeo" — kaže sv. Augustin. Ako su katika — anđeli hodali po zemlji i ljudskome liku, to im je Bog dao taj lik, samo za kratko vrijeme, da mogu stupiti u vezu s ljudima i vidljivo s njima općiti. Tako onaj mladić na grobu Gospodinjov. Tako na pr i arkandeo Rafael, koji je mladome Tobiji bio zaštitnik na putovanju u medijanski grad Ragas. Postoje i on kaže svome štitniku i njegovim roditeljima: "Činilo se, latina, da ja i vam, jednim i istim: ali ja uživam nevidljivo ielo i pito. A vrijeme je, da se vratim onome, koji me je poslao" (Tob. 12. 19). Kao čisti duhovi nadareni ostrim razumom i slobodnom voljom, anđeli su Bogu sličniji, nego sva stvorenja, pa i nego čovjek kojega je Bog stvorio nna svoju sliku i priliku. Tamo, gdje se u svetom Pismu slavi dostojanstvo čovjeka, piše, da je samo malo niže od anđela (Pa. 86. 21).

Zašto je Bog stvorio anđele? Na to pitanje Bog nam nije dao odgovor. No ne čemo pogrešiti, ako držimo da je On to učinio stoga, da ga oni proslavljaju i time samo učestvuju u Njegovoj slavi. A to blaženstvo Bog nije htio dati anđelima tek kao prosti dar, već su im u milost sa svoje strane imali zaslužiti ovim slobodnom voljom. Zato ih je Bog stavio na kušnju. No mnogi od njih nisu izdržali u toj kušnji i proglašeni svoju sreću.

U čemu je stala kušnja, ne kaže nam Objava. Ali po mišljenju nekih Otaca po nazoviteštvanju Sv. Pisma smijemo držati da Lucifer, koji je svoje ime "Svjetlonos" dobio radi svoje osobite ljepote nije nio više priznavao Boga za svoga Gospodina i Stvoritelja i izvorom svoga blaženstva; nije htio više služiti Bogu i Bogu se više klanjati. Prošterni neba u kojima je vladao naj-sretniji sklad, u kojima nije bilo pobune, koja bi se protivila volji Boga u kojima je svaka misao smjerala na Boga, prosvjetljeni odjelenik od samog podrodnim pobunjeničkom lozinkom: "Ne ču više služiti". Taj pobunjenički poklik našao je strahoviti odjek u nebu. S njim su se saglasile čete anđela, bilo stoga, što su se htjele izjednačiti s Bogom, bilo stoga, što su htjeli služiti Luciferu neprjatelju Božjemu namjesto Bogu. Neki Oci drže, da je pobuna nastala stoga, što je Bog anđelima objavio, da će Njegov Sin uzeti ljudsku narav, da ljude otkupi dio anđele oporo pomisliti, da se pokloni Sinu Božjemu u ruku ljudske naravi koja je niža od njihove. Ali o tome nemamo ništa određeno u Objavi.

Pobunjenički poklik Luciferu našao je međutim još jedan drugi odjek u nebu. Ako je otajstvo zloće stupilo jednom strahovito na vidjelo, ako je grijeh podigao zastrahujući svoju glavu, s druge strane zaslajala je ljubav i vjerno-st prema Bogu u divnome sjaju. Ili postat na nebu. Mihajlo i anđeli njegovi ratovali su sa zmijskom... I ne podrikladu Lucifer i njegovim, da im se ne nade mjesta na nebu" (Otkr. 12. 7-11). Lucifer pada-kao munja s neba u berdan pakla, koji je nastao toga časa i više ne će prestatii.

"Bog nije poštedio anđela, koji su agresivni" (II. Petr. 2. 4). Dobri anđeli, koji su izdržali u kušnji, otada su za uvijek utvrđeni u dobru. Tako da nikakva nesigurnost ne može pomisliti njihove sreće u gledanju Boga. Zili anđeli naprotiv utvrđene u svojoj zloći, tako da se njihova sreća ne može

Iz katoličkog svijeta

ENGLJSKA ŠTAMPA O KATOLICIZMU. Prigodno svjetskog kongresa anglikanskih biskupa u Londonu pisala je engleska protestantska štampa o rimokatoličkoj Crkvi, koja je označila kao uzor stalnosti i žive vjernosti prastarim tradicijama (predajama). Engleska štampa je konstatirala (ustanovila), da su u vjernici rimokatoličke crkve u Engleskoj njezina djeca. Zanimljivo je, da se u poratnim godinama u Engleskoj povećava broj obraćenika. Tako su u katoličkoj Crkvi prešla tokom 1944. g. 8.722 Engleza, a u 1947. g. 10.3631.

TJEDAN MILOSRDA U POLJSKOJ. Katolička Karitas u Poljskoj priredila je već po četvrti put "Tjedan milosrda". Prošle godine priredila je ovaj tjedan pod lozinkom: "Služimo obitelji". U vremenu od 3—10. listopada sastivali su se dobrovoljni prilozci za siromašne obitelji, održane su umjetničke akcije, koncerti, a brojnim obiteljima predavane su diplome. Biskup Karol Pekala pozvao je sve da katolicima olakšaju, "brige u obitelji, koja se bori za ostvarenje krišćanskih principa (načela) u životu". Tokom istog tjedna održavale su se u cijeloj Poljskoj po-božnosti za odrasle i omladinu na naukanu, da se obnove obitelji u krišćanskoj duhu. Karitativni tjedni vooma su objavljeni u Poljskoj i inače su vrijedni prilozci za duhovni život katolika u Poljskoj.

VIRGINIA CRAWFORD, poznata karitativna radnica umrla je 19. X. prošle godine u 85 godini života. Obratila se 1889. i za nje prijelaz na katoličku vjeru pripravljao ju je sam kardinal Manning. Preporučio joj je socijalni rad, te je ona bila među osnivačicama katoličke "Socijalne agencije" u Virginiji. Crawford je uredila i knjžicu "Idealni Katarišas", u kojoj je nabrojala razne grane socijalnog rada i tražila pomoć za katolički Karitas. Iza toga napisala je "Švicarska danas, gdje je pregled katoličkog socijalnog rada razvila na temelju švicarskih primjera i iskustva". Veliki uspjeh duhovna je njezina knjžica "Crkva i radnik". Crawfordova je nadalje izdala "Katolička socijalna doktrina" (nauka), povijest katoličkog socijalnog pokreta. Njezino posljednje djelo bio je životopis B. Ozanama francuskog liječnika i prijatelja siromaha.

U LA PAZU, glavnom gradu Bolivije, održan je Interamerički kongres za odgoj. Sv. Otac Pijo XII. govorio je 8. listopada 1948. g. na radiu učesnicima kongresa, te istakao važnost njihova vječnjana za sadašnjost kao i za povijest; pedagogije. Preporučio im je, da se i dalje zalažu za takav odgoj, po kojem će mladež znati razlikovati između istine i zablude, između dobra i zla, između pravde i nepravde.

U BRAZILJI će se uskoro održati peti zemaljski euharistički kongres, na kojem će biti mnogo učesnika i iz Urugvaja i Argentine.

U LONDONU je bila priredena Izložba štampe za djecu, i to sa spisima na različitim jezicima.

BISKUP ANTUN WEBER (Leitmeritz), koji je ostupio 10. ožujka 1947. umro je u 71 godini života.

BISKUPIJ LIENZ (Austrija) vraćeno je nedavno 1948. zvonu, zaplijenjenom u vrijeme rata. U to je biskupiji bilo rekvirirano za vrijeme rata oko 1500 zvonu iz oko 500 crkava.

U PADOVI će se od 16—19. listopada održati treći kongres talijanskih liječnika s temom: "Dostojanstvo čovjeka s medicinskog stanovništva."

OD KATEDRALA U NJEMACHOJ, koje su stradale za vrijeme rata, već su popravljene one u Kölnu, Paderbornu i Münchenu.

da će naći sreću, koju su proglrali. Zato je Bog uradio po strogoj pravdi nad anđelima, dok je grešnim ljudima iskazao svoje milosrde, to je Njegova tajna. Or. jamačno imade poklona vjerdne razloge, no dok mi u tijelu živimo, ne čemo ih doznati.

"APOSTOLAT MORA" — Moderna organizacija katoličke akcije među mornarima, koja se zove "Apostolat mora" održat će tokom ludeže Svjetske godine svoj kongres u Rimu.

JUBILEJ KATOLIČKOG JAPANA — Katolici u Japanu slavu ove godine 400-godišnjicu dolaska u Japan prvog japanskog katoličkog apostola sv. Franje Kavarado. Ovim povodom je preko zapadne Europe i Amerike prenesena u Japan relikvija ruke sv. Franje iz Rima. Ovih dana je japanski grad Nagasaki svečano proslavio ovaj jubilej uz brojno sudjelovanje hodočasnika iz Amerike, Kanade, Francuske, Holandije i Italije.

IZ KATOLIČKE POLJSKE — 15. svibnja o. g. katolička učea mladež u Poljskoj slavila je svoj katolički Đaki. Dan Veliki broj školske mladeži sudjelovao je ovaj proslavi raznim načinima, a naročito pristupanjem sv. Sakramentima. Osobito je ovaj dan bio svečano proslavljen u Lublinu, gdje se sastajede poljskog katoličkog sveučilišta.

SEST SESTARA-REDOVNICA U obitelji američkog radnika Woltinga stupilo je postepeno pet kćeri u benediktinski red Sada je odlučila i najmlađa Ana, da će slijediti primjer svojih sestara i stupiti u benediktinski red.

PUTUJUĆE BIBLIOTEKE sve su više u upotrebu u modernom apostolatu Crkve. U posljednje vrijeme u Belgiji, Nizozemskoj i Francuskoj naročito pažnja posvećuje se zapušenim selima bez župnika kao dobro štivo riječko dolazi.

SASTANAK ENGLJSKIH KATOLIČKIH ŽENA održao se u mjesecu svibnju u Londonu. Na sastanku je naglašena kolika je važnost žena za obnovu katoličke obitelji u modernom svijetu.

ŠVICANOM OTVORENJU nove katoličke škole u Tokiu prisustvovala je nedavno i japanski princ Tahamatu. Tom prigodom on je zasadio mlado stablo u dvoristi škole kao trajnu uspomenu na njegov posjet.

MISIONARSKA IZLOŽBA U BRNU. Misijsko udruženje bogoslova priredilo je u zgradi biskupske gimnazije u Brnu misionarsku izložbu. Izloženi bili su predmeti i uspomene iz svijtu zemalja, gdje su djelovali češki misionari, kao i izbor knjiga, časopisa i fotografija iz misijskih područja. Postojeći izložbe zanimali su se i za različita umjetnička djela urođenika, te za slike iz života djece u misijskim područjima.

DJELOVANJE ŠVICARSKIH KATOLIKA. Švicarski katolici održavaju svoje sveučilište u Friburgu. Svake godine prireduje se sveučilišni dan. Svi friburški kanton skupio je 1.300.000 franaka za prirodu toga dana u "Duhovnoj kući" u Schönbrunu održana su nedavno predavanja o liturgijskoj enciklici sv. Oca U Friburgu je nedavno započeo proces za proglašenje blaženim friburškog profesora botanike Westmeieta, koji je umro u Friburgu 1903. g. na glasu svetosti, a koji je prijatelj isto tako svetog profesora Konfarda Ferrina.

JAPANSKI KATOLIČKI STUDENTI. Među japanskim katoličkim studentima zanimljivo su sve brojniji prelazi na katoličku vjeru. Među ovima desio se jedan zanimljiv slučaj obraćenja. Jedan visokoškolske namjene se slučajno na dnevnik svog prijatelja, poginulog u prošlom ratu. Zbog njegovog prijatelja bio je katolik i zbog svoje vjerskog uvjerenja bio je od svog nek razbježnjen. Visokoškolske je zažlio upoznati vjeru, za koju je njegov prijatelj bio žrtvovao. Upoznao je i zavolio našu vjeru. — Nijedna žrtva nije ništa izgubljena i uvijek negdje daje svoje plodove.

Veliki filozof Bacon Verulamski je na jednom mjestu napisao: "Onaj, tko samo obiluje žižni znanosti, taj bi mogao postati bezvjerac. Ali onaj, tko duboko zažubi u znanost, taj će doći natrag vjeri."

IZ DUHOVNOG PJEŠNIŠTVA

Mnogo je umjetnika na osobiti način otkrlo svoje najk. Svaki je iznio nešto, što je naročito potreslo njegovim životom, i u čemu je doživio na posebni način ljubav svoje majke, njezinu žrtvu i samoprijegor. Francuski pjesnik Francois Villon (Francosa Viljon) je petnaestog stoljeća poznat je zbog svoga burnoga i nesretnoga života. Ipak, nikad nije zaboravio svoje majke, nikad nije zaboravio svoje njezine nježnosti, koje su u njemu sazvale, i u najtežim trenucima njezine i pada, on osvijetlio, koje ga je činio čovjekom. U ovom zreloom djelu "Velika oporuka", u kome tma mnogo ironije na suvremene prilike i čudovodne nedostatke njegovih suvremenika, on razmišlja o smrti i traži utjehe kod Boga.

Uz druge znamenite stihove u tom djelu, ima u njemu pjesma, koju je Villon napisao za svoju nepismanu majku i ostavlja je kao poruku. Ta pjesma glasi: "Gospo rajska, kraljice zemaljska, vladarice čistilne strane, primaj mene siromašnu kršćanku, ubroj me u svoje izabrane, nemoj gledat, što ja nisam vrijedna. Ti dobara punija si, Gospo, nego ja griješa granica bijedna. Zasluziti, doći u nebu, velim, bez dobara tih ne možeš. U toj vješt život, umrijeti želim."

Reci Sinu, da Njegovo ja sam, nek mi skri: "svojih griješa silu. Ti mi pristi, kao spasi, izbavi me, kao Teofila, koji oporci zadobit opet po Tebi, premda je slom duha bio zapisao duš."

Očuvaj me, da klovula ne bih, da mi primati duhom prevelom hranu posvećenu kod Misa. U toj vješt život, umrijeti želim!

Zenica sam jedna i stara, neukc sam, ne znam knjiga što je. Ja u samotnosti, kome župljanica sam, gledam slikan raj, gdje glazba je i pakao; gdje svijet opak pati. Strah me pakla, raj u raduju se. Doći u radost, da mi, Božja ljubav, koju sreću punim vjere, sjelelim srećem svi grješnici tražiti masu. U toj vješt život, umrijeti želim!

Nošila si, Kraljice nebeska, Isusa, kralja besmrtnoga. Svemoguća doći i neba svoga, do spasenja je sa razvedenja. Za nas smrti preda mladost draga. On Bog je naš, Njemu klanjam ja se. U toj vješt život, umrijeti želim!

Tako je za svoju majku Villon napisao ovu pjesmu, ili, kako je on u ovom djelu naziva "balada", kao što su se tada nazivale pjesme njezinjega sadržaja. Na drugom mjestu ovo veli za majku: "Nemoj, dragoga grada ni tvrdati, kao što bih zaklonio tebe i duhu, kad se na me surva zap udes, do li svoje majke, žene ubogeh..."

NAŠI POKOJNICI

† Dr. Dragutin Peček. Nakon duge i teške bolesti umro je u Loincu u Zagrebu dne 14. lipnja 1949. profesor Dr. Dragutin Peček, dugogodišnji kateheta na zagrebačkim srednjim školama. Rođen je 21. studena 1879. u Kunobit. Završio je sveučilište 20. travnja 1902. Bio je osobito talentiran. Zato je vrlo brzo položio doktorat bogoslovlja na zagrebačkom bogoslovnom fakultetu. Jedno vrijeme je bio urednik katehetskog mjesečnika "Krišćanska škola". Pokopan je na Mirogoju 16. lipnja 1949. Počivao u miru.

† Dr. Ignacije Repar, profesor i kateheta u ml. rođen 1879. u Opatcu Sv. Juna, rođen 20. VII. 1902. umro 4. VII. 1949. u Svetoj Jani, pokopan tamo 8. VII. 1949. Bio je čovjek rijetkih duševnih sposobnosti. U ovom razrodu uvijek najbolji učenic. Čovjek blage duše. Službovao je dugi niz godina na zagrebačkim školama. Učenici su ga vrlo volili. Bio im je kao otac. U zadnje vrijeme pomagao u duhovnoj pastiri župnika u Sv. Jani, gdje je umro u svojoj rodnoj kući. Počivao u miru!